

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 182

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 martie 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 39 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 128 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală	8-9
Decizia nr. 40 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea	3-4	Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	9-11
Decizia nr. 48 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 din Codul de procedură civilă	4-5	Decizia nr. 146 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare	11-12
Decizia nr. 57 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 1 din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 183 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 215 alin. 2-5 din Codul penal	13-14
Decizia nr. 58 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă	7-8	Decizia nr. 215 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d), art. 35 alin. 1 și 2 și ale art. 45 alin. 1 din Codul de procedură penală	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 39**

din 14 ianuarie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 1.382/312/2009 al Judecătoria Slobozia.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.382/312/2009, **Judecătoria Slobozia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că textul criticat este neconstituțional, pentru că se acordă instanței investite cu soluționarea contestației la executare „facultatea acordării suspendării”. Textul de lege este neconstituțional, în opinia autorului, întrucât caracterul suspensiv de executare al contestației la executare ar fi trebuit să opereze de drept. Este neconstituțională reglementarea criticată și pentru că, în felul acesta, se condiționează judecarea cererii de depunerea unei cauțiuni.

Judecătoria Slobozia consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, prevederi ce au următorul conținut: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) și (2) privind liberul acces la justiție și art. 53 alin. (1) și (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, prin Decizia nr. 1.034 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 634 din 25 septembrie 2009, constatând că sunt constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește criticile referitoare la caracterul suspensiv de executare al contestației la executare care ar fi trebuit să opereze de drept, Curtea constată că autorul excepției solicită, de fapt, modificarea dispozițiilor legale, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale. De altfel, conform prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție: *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.”* Or, în cazul de față, legiuitorul a ales această soluție legislativă pentru a preveni eventuala exercitare abuzivă a drepturilor procesuale de către debitor.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 1.382/312/2009 al Judecătorei Slobozia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 40

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 318/116/2008.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 318/116/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.**

Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, într-un dosar având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța constată că legea specială de salarizare, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 8/2007, a fost aprobată prin Legea nr. 247/2007 și a intrat în vigoare la data de 2 februarie 2007, de la acea dată reclamanta beneficiind de salarizarea corespunzătoare funcției de grefier. Prin această modificare s-a recunoscut practic inegalitatea de tratament a foștilor grefieri-dactilografi, ale căror posturi au fost transformate în posturi de grefieri, în raport de grefieri, inegalitate ce a fost înlăturată prin prevederea expresă a acordării salarizării corespunzătoare legii speciale de salarizare pentru funcția de grefier. Față de cele de mai sus, rezultă existența unui tratament diferențiat în cadrul aceleiași categorii profesionale pe perioada 2 septembrie 2005—2 februarie 2007. Instanța cere Curții Constituționale să analizeze în ce măsură această inegalitate de tratament este justificată de un scop legitim în raport de dispozițiile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție. Instanța apreciază că salarizarea diferită a reclamantei nu se justifică pe perioada susmenționată pentru un alt post decât cel ocupat efectiv, în raport cu ceilalți grefieri, întrucât conținutul concret al atribuțiilor de serviciu a fost avut în vedere de legiuitor atunci când a reglementat salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor judecătorești, diferențierea între grefieri realizându-se în raport de coeficienții de multiplicare, pe trepte sau grade profesionale, în raport de funcția deținută, de nivelul studiilor, de vechimea în specialitate, precum și de nivelul instanței sau al parchetului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 91 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 17/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 19 ianuarie 2006, prevederi ce au următorul conținut: „(2) Grefierii dactilografi ale căror posturi au fost transformate în posturi de grefieri urmează să fie salarizați corespunzător legii speciale de salarizare. Tehnicienii criminaliști din cadrul parchetelor sunt asimilați grefierilor.”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 318/116/2008.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 48

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași Convenție.

Examinând excepția, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță **în vigoare** [...]”. Curtea constată că prin Legea nr. 330 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, s-a stabilit un cadru unitar privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Noile dispoziții legale nu mai fac referire la categoria grefierilor dactilografi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că vechea reglementare și-a produs efecte prevăzute, grefierii-dactilografi devenind grefieri și beneficiind, începând cu anul 2007, de drepturile salariale ale acestora din urmă, iar prevederile legii speciale de salarizare au fost înlocuite cu prevederile legii privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, conform cărora toți grefierii sunt salarizați potrivit aceleiași grile de salarizare. Prin urmare, având în vedere și data sesizării Curții Constituționale, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Artmetal Industry” — S.R.L. și Societatea Comercială „Print Factory” — S.R.L. în Dosarul nr. 795/62/2008 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent se referă asupra faptului că partea Societatea Comercială „Compania de Publicitate” — S.R.L.

a depus la dosar o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen în vederea angajării unui apărător. Reprezentantul Ministerului Public nu se opune cererii de amânare. Deliberând, Curtea respinge cererea de amânare.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 795/62/2008, **Curtea de Apel Brașov — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 340 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Artmetal Industry” — S.R.L. și Societatea Comercială „Print Factory” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect un litigiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că articolul criticat încalcă prevederile constituționale referitoare la accesul liber la justiție. Astfel, în cazul în care persoanele juridice — comercianți stabilesc printr-o cauză compromisorie expresă că litigiile născute în baza contractelor încheiate de comun acord sunt de competența unor instanțe arbitrale, textul criticat limitează accesul părților la instanța arbitrală dacă acțiunea introductivă nu conține explicit capete de cerere evaluabile în bani, ci se referă doar la constatarea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea contractului.

Curtea de Apel Brașov — Secția comercială consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Artmetal Industry” — S.R.L. și Societatea Comercială „Print Factory” — S.R.L. în Dosarul nr. 795/62/2008 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 340 din Codul de procedură civilă, prevederi ce au următorul conținut: *„Persoanele care au capacitatea deplină de exercițiu al drepturilor pot conveni să soluționeze pe calea arbitrajului litigiile patrimoniale dintre ele, în afară de acelea care privesc drepturi asupra cărora legea nu permite a se face tranzacție.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind liberul acces la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, Curtea constată că, în realitate, criticile autorilor excepției de neconstituționalitate vizează chestiuni care țin de interpretarea și aplicarea legii ce sunt de competența instanțelor de judecată. În consecință, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, rezultă că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 57

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fotbal Club U. Craiova” — S.A. în Dosarul nr. 9.917/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția comercială și faliment.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.917/99/2008, **Tribunalului Iași — Secția comercială și faliment a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 327 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Fotbal Club U. Craiova” — S.A., într-o cauză având ca obiect o cerere de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că textul legal criticat contravine art. 21 din Constituție, întrucât operează în mod absolut aleatoriu fără a preciza în ce măsură instanța de judecată ce urmează a admite cererea de revizuire urmează a schimba hotărârea atacată. Apreciază că dispozițiile de lege criticate aduc atingere și dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 11 alin. (2), raportate la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Iași — Secția comercială și faliment apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 327 alin. 1 din Codul de procedură civilă, prevederi care au următorul conținut: „*Dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, ea va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată, iar în cazul hotărârilor definitive potrivnice, ea va anula cea din urmă hotărâre.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern și art. 21 alin. (1) privitoare la accesul liber la justiție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 327 alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat, prin raportare la art. 21 din Constituție și la critici similare, prin Decizia nr. 247 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, constatând că acestea sunt constituționale. Cu această ocazie, Curtea a statuat că judecarea revizuirii se desfășoară numai în cadrul procesual conturat în etapele procesuale anterioare. Astfel, instanța de revizuire va putea admite cererea de revizuire doar dacă aceasta se întemeiază pe prevederile art. 322 din Codul de procedură civilă. Cazurile de revizuire sunt redactate în mod clar, sunt previzibile, precise și neechivoce, astfel încât instanța de judecată are posibilitatea, în mod obiectiv, de a le interpreta și aplica, iar competența instanței de revizuire de a schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată este dată tocmai de scopul urmărit de legiuitor, și anume de a se corecta hotărârea respectivă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Răspunzând în continuare criticilor autorului excepției de neconstituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea mai menționează Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului *Wingrove contra Marii Britanii* din 25 noiembrie 1996 (§40), unde s-a statuat că legea internă pertinentă trebuie să fie formulată cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. O lege care atribuie o **putere de apreciere** nu contravine, în principiu, acestei exigențe, cu condiția ca întinderea și modalitățile de exercițiu ale acestei atribuții să fie definite cu o precizie suficientă, având în vedere scopul legitim în joc, pentru a furniza individului o protecție adecvată împotriva arbitrarului.

Așadar, Curtea constată că nu au fost încălcate dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fotbal Club U. Craiova” — S.A. în Dosarul nr. 9.917/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția comercială și faliment.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 58

din 14 ianuarie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

atac pentru nemotivarea ei este de natură să afecteze principiul constituțional al accesului liber la justiție și folosirea căilor de atac. Pe de altă parte, cum recursul este ultima cale de atac, instituirea sancțiunii nulității căii de atac lipsește partea, fără o justificare rezonabilă, de posibilitatea de a examina pe calea recursului susținerile sale întemeiate privind modul în care s-a soluționat litigiul în care este parte.

Tribunalul Constanța — Secția civilă consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, prevederi ce au următorul conținut: „*Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alineatul 2.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) privind liberul acces la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandru Ștefan în Dosarul nr. 75/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 75/212/2008, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Alexandru Ștefan într-o cauză având ca obiect anularea unui act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că sancțiunea nulității recursului apare ca un formalism excesiv de natură să afecteze efectivitatea exercitării căii de atac și să restrângă nejustificat accesul liber la justiție. Sancțiunea apare cu atât mai nejustificată, cu cât, în multe cazuri, judecătorul însuși indică greșit calea de atac în hotărârea pronunțată. În acest context aplicarea sancțiunii nulității căii de

Examinând excepția, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat, prin raportare la art. 21 și art. 24 din Constituție, prin Decizia nr. 893 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 22 iulie 2009, constatând că sunt constituționale. Cu acest prilej, Curtea a statuat, în esență, că, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie să fie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, fără ca prin aceasta să se aducă atingere dreptului în substanța sa sau

principiilor și textelor constituționale de referință. Astfel, Curtea de la Strasbourg, în *Cauza Beles și alții contra Cehiei* din 12 noiembrie 2002, a constatat că dreptul de acces la un tribunal nu este absolut și se pretează la limitări implicit admise, în special în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a unui recurs, având în vedere că presupune reglementarea din partea statului, care se bucură, în această privință, de o anumită marjă de apreciere.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandru Ștefan în Dosarul nr. 75/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 128

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Ilie Vili în Dosarul nr. 24.091/3/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 24.091/3/2007, **Judecătoria Sectorului 5 București** —

Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Ilie Vili.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin modul de aplicare a prevederilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală se aduce o gravă încălcare a liberului acces la justiție și a dreptului la apărare, în sensul că de la statutul juridic de făptuitor se ajunge direct la statutul de inculpat, fără a putea beneficia de drepturile recunoscute de lege învinuitului.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții: [...] c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale

ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că prevederile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la prevederile constituționale invocate în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 240 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 19 aprilie 2007, Decizia nr. 864 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 20 noiembrie 2007, și prin Decizia nr. 599 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 10 iulie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Ilie Vili în Dosarul nr. 24.091/3/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 137

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Sorin Viorel Krunagel în Dosarul nr. 784/115/2009 al Tribunalului Caraș Severin — Secția

comercială și de contencios administrativ și fiscal, care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 5.272D/2009.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 5.273D—5.282D/2009 și nr. 5.735D—5.737D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 5.272D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 5.273D—5.282D/2009 și nr. 5.735D—5.737D/2009 la Dosarul nr. 5.272D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 5.273D—5.282D/2009 și nr. 5.735D—5.737D/2009 la Dosarul nr. 5.272D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 iunie 2009, 16 iunie 2009, 19 iunie 2009, 23 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 784/115/2009, nr. 1.013/115/2009, nr. 383/115/2009, nr. 740/115/2009, nr. 879/115/2009, nr. 1.532/115/2009, nr. 1.050/115/2009, nr. 1.011/115/2009, nr. 786/115/2009, nr. 782/115/2009, nr. 790/115/2009, nr. 839/115/2009, nr. 860/115/2009 și nr. 607/115/2009, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Sorin Viorel Krunagel, Ciprian Tibru, Alex Constantin Turcitu, Gunter Loidl, Ioan Mustață, Alberto Daniel Vâlcu, Nicușor Giurici, Cristian Trandafir, Petru Ruchtenwald Jurjoniță, Petru Drăgan, Gabriel Mitru Săvan și Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Reșița în cauze având ca obiect anularea actelor administrativ-fiscale în baza cărora a fost percepută taxa pe poluare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat încalcă prevederile art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene, întrucât taxa pe poluare este percepută numai pentru autoturismele înmatriculate în Comunitatea Europeană și reînmatriculate în România, în timp ce pentru autoturismele deja înmatriculate în România, la o nouă înmatriculare, taxa nu mai este percepută. Astfel, această taxă pe poluare este, în realitate, o taxă vamală și că, prin aplicarea art. 90 din Tratat, „instanța este datoare să constate că prevederile Ordonanței nr. 50/2008 sunt reglementări contrare legislației europene și că nu pot fi menținute în continuare ca aplicabile”.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât privește chestiuni care țin de competența instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008. Textul art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 are următorul cuprins:

„*Obligația de plată a taxei intervine:*

a) *cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România;*”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 148 alin. (2) și (4) în coroborare cu art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene (devenit art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona) privind interzicerea impunerii asupra produselor din alte state membre ale Uniunii Europene a unor taxe superioare celor ce se aplică produselor naționale. În fine, sunt invocate cauzele Weigel (2004), precum și Nădasdi și Németh (2005), soluționate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 prin prisma faptului că încalcă prevederile art. 90 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și, potrivit art. 148 alin. (2) din Constituție, ar trebui aplicată cu prioritate norma comunitară. Se constată că aceste aspecte nu reprezintă probleme de constituționalitate, ci țin de aplicarea legii de către instanța de judecată, neintrând în competența de soluționare a Curții Constituționale. În acest sens, Curtea s-a pronunțat *expressis verbis* prin Decizia nr. 413 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 21 mai 2008.

Din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate nu rezultă că textul art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului ar fi neconstituțional în raport de dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție, care, de altfel, nici nu ar putea veni în contradicție cu vreun text de lege (art. 148 instituie posibilitatea și, în același timp, obligativitatea aplicării normei comunitare în dauna celei naționale, atunci când norma națională contravine normei comunitare), ci în raport de dispozițiile art. 110 din tratat, ori Curtea Constituțională nu are competența de a tranșa un conflict între norma națională și cea comunitară, această competență revenind instanței de drept comun.

II. Prin Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a stabilit că nu este de competența sa „să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului de instituire a Comunității Europene (devenit Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene) prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul CE, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 234 din Tratatul de instituire a Comunității Europene la Curtea de Justiție a Comunităților Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil”.

III. Curtea observă și faptul că autorul excepției, în memoriul prin care a formulat excepția de neconstituționalitate, recunoaște că „instanța este datoare să constate că prevederile Ordonanței nr. 50/2008 sunt reglementări contrare legislației europene și că nu pot fi menținute în continuare ca aplicabile”.

Toate aceste aspecte converg spre a demonstra faptul că sarcina aplicării cu prioritate a reglementărilor comunitare obligatorii în raport cu prevederile legislației naționale revine instanței de judecată. Este o chestiune de aplicare a legii, și nu de constituționalitate. Curtea constată că, în raporturile dintre legislația comunitară și cea națională (cu excepția Constituției), se poate vorbi numai de prioritate de aplicare a celei dintâi față de cealaltă, chestiune ce intră în competența instanțelor judecătorești.

Mai mult, Curtea reține că, în cazul în care s-ar accepta punctul de vedere contrar, în sensul că instanța constituțională poate stabili constituționalitatea sau neconstituționalitatea unui text de lege raportat la prevederile unui act comunitar, ar încălca, în mod evident, competențele Curții de Justiție a Uniunii Europene, din moment ce aceasta are competența să interpreteze tratatele (art. 267 din tratat). În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Sorin Viorel Krunagel, Ciprian Tibru, Alex Constantin Turcitu, Gunter Loidl, Ioan Mustață, Alberto Daniel Vâlcu, Nicușor Giurici, Cristian Trandafir, Petru Ruchtenwald Jurjoniță, Petru Drăgan, Gabriel Mitru Săvan și Societatea Comercială „Costi Flavius Automobile” — S.R.L. din Reșița în dosarele nr. 784/115/2009, nr. 1.013/115/2009, nr. 383/115/2009, nr. 740/115/2009, nr. 879/115/2009, nr. 1.532/115/2009, nr. 1.050/115/2009, nr. 1.011/115/2009, nr. 786/115/2009, nr. 782/115/2009, nr. 790/115/2009, nr. 839/115/2009, nr. 860/115/2009 și nr. 607/115/2009 ale Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 146

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, minori și familie, conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 919.1/110/2008.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția ridicată este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 919.1/110/2008, **Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, minori și familie, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 este neconstituțională în măsura în care din dispozițiile acesteia se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești nu au competența și/ori posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative în ceea ce privește două categorii socioprofessionale identice sau diferite (dar aflate în situații similare) în legătură cu salariul sau indemnizațiile și/sau alte drepturi de natură salarială (cum ar fi sporurile, primele de concediu etc.) acordate doar unora (sau într-un quantum diferit) dintre ele conform legilor de salarizare. De asemenea, se consideră că actul normativ criticat

este neconstituțional în măsura în care din acesta se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești nu au competența și/sau posibilitatea de a acorda persoanelor în privința cărora s-a reținut în prealabil starea de discriminare despăgubiri materiale (nu dreptul salarial în sine) într-un quantum egal cu diferențele de drepturi salariale ori de natură salarială dintre salariile sau indemnizațiile ori sporurile acordate prin lege altor categorii socioprofesionale identice ori similare și salariile (indemnizațiile) sau alte drepturi acordate lor tot printr-un act normativ (același ori altul) sau într-un quantum egal cu valoarea patrimonială a dreptului salarial ori de natură salarială acordat prin lege doar persoanelor în raport cu care o alta a fost discriminată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, cu completările ulterioare.

Se susține că textele legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind caracterul statului român, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 21 privind accesul liber la justiție. Totodată, se apreciază că sunt încălcate și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și art. 14 privind egalitatea din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele ale Protocolului nr. 12 la aceasta, care vizează, în esență, interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, minori și familie, conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 919.1/110/2008.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

I. De principiu, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.325 din 4 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 23 decembrie 2008, a statuat că „*dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative*”. Curtea constată că, în temeiul art. 147 alin. (4) din Constituție, instanța de judecată trebuie să țină cont de faptul că deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și se impun a fi respectate în egală măsură de către toate autoritățile publice.

Prin urmare, interpretarea considerată de către Curtea Constituțională ca fiind neconstituțională nu poate fi în niciun fel aplicată de către instanțele judecătorești, iar orice excepție de neconstituționalitate care contestă constituționalitatea interpretării date de Curte pentru motivele reținute în Decizia nr. 1.325 din 4 decembrie 2008, decizie sub rezervă de interpretare, este inadmisibilă în temeiul art. 147 alin. (4) din Constituție coroborat cu art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

II. Pe de altă parte, Curtea constată că instanțele judecătorești pot acorda orice reparații/despăgubiri pe care le consideră adecvate numai în măsura în care repararea prejudiciului nu vizează drepturi salariale prevăzute de lege. Condiția pe care trebuie să o respecte instanța de judecată este aceea de a nu înlocui acte normative cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative. Deci, instanța de judecată nu trebuie să se transforme în legiuitor pozitiv, ci trebuie să aplice Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 într-un mod care să asigure repararea adecvată a oricărui prejudiciu suferit de o persoană în urma constatării unei discriminări.

Obiter dictum, Curtea Constituțională nu poate da indicații unei instanțe judecătorești despre modul concret în care trebuie să aplice și să interpreteze legea la cazul dedus judecării sale, întrucât aceste chestiuni excedează competenței instanței de contencios constituțional. Însă Curtea subliniază faptul că numai instanța constituțională poate constata neconstituționalitatea unui text de lege sau ordonanță care reglementează drepturi salariale, celelalte autorități urmând să dea efect direct actului normativ, precum și deciziei Curții printr-o interpretare și aplicare conformă.

Având în vedere cele de mai sus, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 183

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 215 alin. 2—5 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 215 alin. 2—5 din Codul penal, excepție ridicată de Nicoleta Rodica Săcui în Dosarul nr. 4.146/62/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosar concluzii scrise.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.146/62/2007, **Tribunalul Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 215 alin. 2—5 din Codul penal**, excepție ridicată de Nicoleta Rodica Săcui în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 11 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (2), art. 45 și art. 124 alin. (3), precum și prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu denumirea *Nici o pedeapsă fără lege*, deoarece lipsa din textul referitor la disjungere a unor criterii obiective la care să se raporteze judecătorul cauzei a determinat crearea artificială a unor astfel de criterii de apreciere, fapt ce a permis în practica judiciară soluții diverse. Astfel, există posibilitatea ca în cazul nesocotirii art. 33 lit. a) din Codul de procedură penală să se ajungă la situația condamnării definitive a unui inculpat într-un dosar pentru infracțiunea pentru care este judecat în altă cauză nesoluționată un coinculpat.

Cât privește dispozițiile din Codul penal, autorul susține că este afectată libera inițiativă, deoarece creează posibilitatea ca orice neadevăr proferat în cursul unei negocieri contractuale să poată fi incriminat ca infracțiune. De asemenea, este afectat și dreptul la un proces echitabil, precum și dreptul de a nu fi judecat și pedepsit de două ori, prin aceea că reglementează o dublă incriminare, și drept consecință, o dublă sancționare a unei singure acțiuni materiale. Mai mult decât atât, sunt afectate și normele referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și cele potrivit cărora economia României este una de piață, deoarece condiționează încadrarea juridică a faptei în funcție de întinderea prejudiciului.

Tribunalul Sibiu — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 33 lit. a) cu denumirea marginală *Cazurile de indivizibilitate* și art. 38 cu denumirea marginală *Disjungerea* din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 215 alin. 2—5 cu denumirea marginală *Înșelăciunea* din Codul penal, care au următorul conținut:

— Art. 33 lit. a) din Codul de procedură penală: „*Este indivizibilitate:*

a) *când la săvârșirea unei infracțiuni au participat mai multe persoane;*”;

— Art. 38 din Codul de procedură penală: „*În cazul de indivizibilitate prevăzută în art. 33 lit. a), precum și în toate cazurile de conexitate, instanța poate dispune, în interesul unei bune judecăți, disjungerea cauzei, astfel ca judecarea unora dintre infractori sau dintre infracțiuni să se facă separat.*”;

— Art. 215 alin. 2—5 din Codul penal: „*Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.*

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.

Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 215 alin. 2—5 din Codul penal au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 709 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 7 noiembrie 2006, Curtea a statuat că înșelăciunea, în oricare dintre variantele sale, este o gravă infracțiune contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestor raporturi juridice. În toate sistemele de drept înșelăciunea sau escrocheria este o faptă incriminată și sever sancționată. Nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale. De aceea, invocarea dispozițiilor art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice privitoare la interzicerea sancționării

penale a neexecutării unei obligații contractuale este total nepertinentă.

Nu pot fi reținute, de asemenea, criticile art. 215 alin. 2—5 din Codul penal, în raport de dispozițiile constituționale care consacră egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil. Incriminarea mai severă a infracțiunii de înșelăciune care a avut consecințe deosebit de grave, prin asemenea consecințe înțelegându-se, potrivit art. 146 din Codul penal, „o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice”, dă expresie politicii penale a statului și nu aduce atingere, sub niciun aspect, egalității în drepturi sau dreptului părților la un proces echitabil. Astfel, acest text de lege nu consacră niciun privilegiu sau discriminare și totodată nu cuprinde nicio normă de natură a împiedica pe cel în cauză să își angajeze ori să i se desemneze din oficiu un apărător, să administreze orice probe în apărarea sa, inclusiv în circumstanțiere, să exercite căile de atac prevăzute de lege și să formuleze cereri în fața instanțelor judecătorești și, în general, să se prevaleze de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil.

Referitor la critica privind dispozițiile art. 33 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul excepției și-a fundamentat nemulțumirile plecând de la modul de aplicare a textelor în cauza sa. De asemenea, deși nu combate rațiunea reglementării și a conținutului acesteia, consideră că textele sunt neconstituționale prin aceea că nu conțin o serie de criterii obiective care să faciliteze un mod unitar de aplicare a legii. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2—5 din Codul penal, excepție ridicată de Nicoleta Rodica Săcui în Dosarul nr. 4.146/62/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 215

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d), art. 35 alin. 1 și 2 și ale art. 45 alin. 1 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d), art. 35 alin. 1 și 2 și ale art. 45 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dragoș Petrișor în Dosarul nr. 5.797/2/2009 (număr în format vechi 1.508/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal răspund părțile Mihai Fercheluc și Petăr Marinov Zikolov, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Partea Mihai Fercheluc solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată de autorul acesteia.

Partea Petăr Marinov Zikolov lasă la aprecierea Curții soluționarea cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 3.655 din 6 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.408/1/2009, admitând recursul împotriva Încheierii din 21 octombrie 2009 a Curții de Apel București — Secția I penală, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d), art. 35 alin. 1 și 2 și ale art. 45 alin. 1 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Dragoș Petrișor în Dosarul nr. 5.797/2/2009 (număr în format vechi 1.508/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală, cu ocazia soluționării unei cauze penale în care, prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, autorul excepției, având, la momentul săvârșirii faptei, calitatea de căpitan, a fost trimis în judecată pentru o infracțiune în legătură cu serviciul, alături de inculpați civili.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 126 alin. (5) teza a doua referitoare la înființarea de instanțe specializate, întrucât reunirea cauzelor este lăsată la aprecierea subiectivă a procurorului, care statuează, în absența

unor criterii legale prestabilite, că „*există legătură și reunirea cauzelor se impune pentru o bună înfăptuire a justiției*”. Se ajunge astfel la situația în care, pentru aceeași încadrare juridică a faptelor și aceeași calitate de militari, o parte din învinuiți sunt cercetați de către un procuror civil specializat în infracțiuni contra securității naționale, iar alții învinuiți de către un procuror militar specializat în infracțiuni de serviciu săvârșite de militari. Mai arată că, potrivit art. 126 alin. (5) din Legea fundamentală, intenția legiuitorului constituant a fost să permită înființarea instanțelor specializate tocmai în ideea de a avea competență exclusivă în soluționarea unor litigii cu un anume grad de specificitate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că textele de lege criticate aduc atingere principiilor constituționale invocate de autorul excepției, întrucât dau posibilitatea procurorului ca, în cazul în care, prin simpla lui apreciere, stabilește că există o legătură între o infracțiune de competența sa și o alta ce nu este în competența sa, ci în cea a unui procuror militar, să efectueze urmărirea penală și pentru infracțiunea de competența procurorului militar și, mai mult, să sesizeze spre soluționarea cauzei o instanță civilă, în condițiile în care competența, după calitatea persoanei, ar fi revenit instanței militare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 lit. d), art. 35 alin. 1 și 2 și ale art. 45 alin. 1 din Codul de procedură penală. Prevederile art. 35 alin. 2 din Codul de procedură penală au fost modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 34 lit. d): „*Este conexitate: [...] d) când între două sau mai multe infracțiuni există legătură și reunirea cauzelor se impune pentru o bună înfăptuire a justiției.*”;

— Art. 35 alin. 1 și 2: „În caz de indivizibilitate sau conexitate, dacă competența în raport cu diferiții făptuitori ori diferitele fapte aparține, potrivit legii, mai multor instanțe de grad egal, competența de a judeca toate faptele și pe toți făptuitorii revine instanței mai întâi sesizate, iar dacă competența după natura faptelor sau după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad.

Dacă dintre instanțe una este civilă, iar alta militară, competența revine instanței civile.”;

— Art. 45 alin. 1: „Dispozițiile cuprinse în art. 30—36, 38, 40, 42 și 44 se aplică în mod corespunzător și în cursul urmăririi penale.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 126 alin. (5) teza a doua referitoare la înființarea de instanțe specializate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit, în realitate, de

modul de aplicare a dispozițiilor art. 34 lit. d), art. 35 alin. 1 și 2 și ale art. 45 alin. 1 din Codul de procedură penală de către organele de urmărire penală. Eventualele greșeli de aplicare a legii nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Totodată, autorul excepției solicită completarea dispozițiilor art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală, în sensul de a prevedea criteriile legale pentru stabilirea existenței legăturii între cauze în vederea reunirii acestora, precum și privitor la înțelesul sintagmei de „*bună înfăptuire a justiției*”. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d), art. 35 alin. 1 și 2 și ale art. 45 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dragoș Petrișor în Dosarul nr. 5.797/2/2009 (număr în format vechi 1.508/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

